

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 188/2021-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], proti uzneseniam Okresného súdu Čadca č. k. 2 T 46/2016 z 18. decembra 2019, č. k. 2 Nt 15/2019 z 11. marca 2020 a proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 3 Tos 38/2020 z 28. mája 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. októbra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru, princípu zákonnosti trestných činov a trestov rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť, vrátiť vec Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie a priznať primerané finančné zadosťučinenie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutých uznesení a ostatných príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľ v konaní pod sp. zn. 2 Nt 15/2019 žiadal o povolenie obnovy konania vedeného pod sp. zn. 2 T 46/2016 (ďalej len „pôvodné konanie“), v ktorom bol rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) z 19. júna 2019 (v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 1 To 75/2019

z 29. októbra 2019) uznaný za vinného z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s prihliadnutím na § 138 písm. j) Trestného zákona a pokračovacím prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Okresný súd v pôvodnom konaní napadnutým uznesením z 18. decembra 2019 okrem iného započítal sťažovateľovi do výkonu uloženého súhrnného trestu väzbu (od 26. decembra 2018 do 22. februára 2019) a vykonaný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov v zrušenej veci Okresného súdu Košice I sp. zn. 8 T 29/2012 (od 16. augusta 2011 do 22. novembra 2011 a od 8. marca 2014 do 2. júna 2015).

3. Okresný súd napadnutým uznesením z 11. marca 2020 návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol. V dôvodoch rozhodnutia zhrnul obsah návrhu sťažovateľa, ako aj obsah odsudzujúceho rozsudku z pôvodného konania. Za skutočnosti skôr neznáme nepovažoval prijatie zákona č. 214/2019 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon č. 214/2019 Z. z.“), aplikáciu § 138 písm. j) Trestného zákona v zmysle stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. Tpj 69/2014 z 9. decembra 2014, sťažovateľom predostretý výklad pojmu obydlie ani odovzdanie trestného stíhania slovenským orgánom činným v trestnom konaní z Českej republiky. Nestotožnil sa s námietkou, že mal byť sťažovateľovi uložený spoločný trest z dôvodu odsúdenia Okresným súdom Hodonín pre skutky z roku 2018, ani s námietkou o započítaní väzby a trestu. Nezistil nové dôkazy, ktoré by mohli mať za následok iné rozhodnutie o treste (čo považoval za hlavný cieľ návrhu sťažovateľa), trest považoval za zákonný a spravodlivý.

4. Krajský súd napadnutým uznesením zamietol sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu ako nedôvodnú podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2015 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Považoval napadnuté uznesenie okresného súdu za správne a konanie jemu predchádzajúce za súladné s Trestným poriadkom. Zákonné podmienky na povolenie obnovy konania na podklade návrhu sťažovateľa nepovažoval za splnené a odkázal na odôvodnenie okresného súdu. Zdôraznil účel inštitútu obnovy konania a priblížil rozdiel medzi založením dôvodu na jej povolenie v dôsledku straty účinnosti právneho predpisu v konaní o súlade podľa čl. 125 ods. 3 ústavy a novelizáciou Trestného zákona zákonom č. 214/2019 Z. z. Poznamenal, že nesprávna právna kvalifikácia skutku nie je dôvodom na povolenie obnovy konania. Odsúdenia sťažovateľa Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1 T 18/2016, Okresným súdom Hodonín sp. zn. 15 T 162/2018, ako aj ďalšie iné či prevzatie veci z Českej republiky boli podľa neho konajúcim súdom známe spolu s právnou úpravou v Českej republike. V pôvodnom konaní mali konajúce súdy k dispozícii aj dožiadaním zabezpečené výpovede svedkov, ktorých kontradiktórneho vypočutia sa sťažovateľ domáhal, títo sa vyjadrovali k vzniknutej škode a iné rozhodnutie o vine alebo treste by podľa krajského súdu neprivedili. Navrhované výsluchy obhajcov neposkytovali podľa súdu podklad pre nové skutočnosti a dôkazy požadovanej relevancie a ich vypočutiu bránila zákonná prekážka.

5. Ani vo vzťahu k rozhodnutiu o treste neboli podľa krajského súdu splnené podmienky na povolenie obnovy. Priblížil okolnosti ukladania súhrnného trestu a zrušeného trestu, pomer

príťažujúcich a poľahčujúcich okolností so záverom o neprihliadaní na § 38 ods. 4 Trestného zákona a o potrebe použitia úpravy o mimoriadnom znížení trestu. Nové skutočnosti ani dôkazy, ktoré by uložený trest stavali do pozície zjavného nepomeru k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a, nepovažoval za zistené. Časová súvislosť predchádzajúcich odsúdení sťažovateľ'a podľa súdu nevedla k záveru o pokračovaní v páchaní trestnej činnosti (odsúdenie Okresným súdom Hodonín), resp. o súbahu (odsúdenie Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom). Napokon zaujal stanovisko k alternatívnemu návrhu na posúdenie podania sťažovateľ'a ako dovolania.

II.

Argumentácia sťažovateľ'a

6. Proti napadnutým uzneseniam sťažovateľ argumentuje v ústavnej sťažnosti, preberajúc v zásade argumentáciu z návrhu na povolenie obnovy konania a z následnej sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania. Prevažná časť rozsiahlej a opakujúcej sa argumentácie smeruje proti odsudzujúcemu rozsudku z pôvodného konania, resp. proti nedostatkom z pôvodného konania, osobitne v otázke nesprávnej kvalifikácie skutku pre nezohľadnenie novely Trestného zákona. V záhlaví označeným rozhodnutiam je vytýkané:

a) Napadnuté uznesenia trpia vadami odôvodňujúcimi ich zrušenie, pretože viaceré podania sťažovateľ'a boli posúdené formálne bez zaoberania sa porušením práv sťažovateľ'a v pôvodnom konaní, čím mu odopreli právo brániť sa spôsobom efektívnym na ochranu jeho práv.

b) Návrh na povolenie obnovy konania bol zamietnutý nezákonne, pretože nebola započítaná väzba okresného súdu do aktuálneho trestu uloženého Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1 T 18/2016 a skutočnosťou skôr neznámou podľa § 396 ods. 4 Trestného poriadku je aj strata účinnosti právneho predpisu podľa čl. 125 ods. 3 ústavy, ak rozsudok nadobudol právoplatnosť a nebol vykonaný.

c) Okresný súd a krajský súd porušili viaceré ustanovenia Trestného poriadku a označené ústavné právo podľa dohovoru z dôvodu nevypočítania svedkov.

d) Výklad § 45 ods. 1 Trestného zákona v napadnutých uzneseniach je svojvoľný a arbitrárny, v rozpore s princípom spravodlivosti, pretože mali byť započítané všetky vykonané tresty.

7. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie práva na spravodlivý proces [čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru] a práva na osobnú slobodu [čl. 17 ods. 2 ústavy, čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru] uznesením okresného súdu o započítaní väzby a vykonaného trestu do uloženého súhrnného trestu, uznesením okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania a uznesením krajského súdu o zamietnutí následnej sťažnosti sťažovateľ'a.

9. Ústavná sťažnosť neobsahuje všetky náležitosti. Sťažovateľ nie je zastúpený advokátom, čo sa prejavilo v právnych a skutkových dôvodoch, ktorými podporil svoje sťažnostné námietky, ktoré sa v prevažujúcom rozsahu vecne mňajú s napadnutými uzneseniami. Ide pritom o osobitnú náležitosť

ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorej nedostatok spravidla vedie ústavný súd k záveru o odmietnutí ústavnej sťažnosti, pretože takúto esenciálnu náležitosť (m. m. II. ÚS 102/2019) nie je možné odstrániť ani osobitnou výzvou. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ nie je zastúpený advokátom a žiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd uplatnil materiálny prístup k ochrane ústavnosti pred bezpodmienečným trvaním na všetkých zákonných náležitostiach. Napriek zistenému nedostatku sa vecne zaoberal tvrdeniami obsiahnutými v prerokovanej ústavnej sťažnosti v rozsahu, v akom to ústavná sťažnosť rozumne umožňovala.

10. Žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu pre ústavný súd znamenala nutnosť v prvom rade preskúmať, či sú kumulatívne splnené tri podmienky v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

11. Pokiaľ ide o poslednú podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť nie je oneskorená ani zjavne neopodstatnená. Ak ale ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a z výsledku jej posúdenia zistí, že v danom prípade nie je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda, že nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, v dôsledku čoho nemožno žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť (I. ÚS 60/2019), a preto sa splnením tejto podmienky zaoberá ústavný súd v nasledujúcej časti.

III.1. K podmienkam konania:

12. Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu, a preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

13. Z obsahu sťažnostných námietok vyplýva, že sťažovateľ ústavnou sťažnosťou napáda uznesenia okresného súdu, proti ktorým disponoval opravnými prostriedkami. Napadnuté uznesenie z 18. decembra 2019 bolo vydané vyšším súdnym úradníkom a bol proti nemu prípustný opravný prostriedok, a to sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku. O podanej sťažnosti v takomto prípade rozhoduje predseda senátu ako nadriadený orgán, ako vyplýva zo samotného poučenia napadnutého uznesenia. Právomoc predsedu senátu preto predchádza právomoci ústavného súdu rozhodnúť o ústavnej sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu o započítaní väzby a trestu, a preto je daný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti v tejto časti z dôvodu nedostatku právomoci podľa § 132 ods. 1 v spojení s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

14. Rovnako napadnuté uznesenie z 11. marca 2020 vydané samosudcom okresného súdu pripúšťalo opravný prostriedok – sťažnosť, v ktorej sťažovateľ mohol a mal namietať a odôvodniť

konkrétne porušenia svojich práv. O podanej sťažnosti v takomto prípade rozhoduje krajský súd ako nadriadený orgán, k čomu v tomto prípade došlo. Výsledkom bolo zamietnutie sťažnosti sťažovateľa napadnutým uznesením z 28. mája 2020. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, preto je daný dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti aj v tejto časti z dôvodu nedostatku právomoci podľa § 132 ods. 1 v spojení s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu:

15. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

16. Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a nemohli sa ani brať do úvahy. Ani všeobecné súdy, o to menej ústavný súd, však nemôžu v konaní o návrhu na povolenie obnovy podľa Trestného poriadku preskúmať napadnuté meritórne rozhodnutie (jeho vecnú správnosť) ani posudzovať otázku viny či trestu. Úloha ústavného súdu nie je odpovedať na otázku, či obnova konania mala alebo nemala byť povolená. Jeho úloha spočíva len v posúdení skutočnosti, či sa záver konajúcich súdov o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania opiera o náležite prezentované dôvody ideovo zodpovedajúce zmyslu a podstate použitej právnej úpravy (porov. I. ÚS 302/2019, č. 46/2019 ZNaU).

17. Sťažovateľ sa fakticky ústavnou sťažnosťou domáha ďalšieho preskúmania správnosti rozhodnutí všeobecných súdov. Z jeho strany pritom ide o opakovanie námietok uvedených v jeho návrhu a sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 11. marca 2020, s ktorými sa krajský súd jednotlivo argumentačne vyrovnal v napadnutom uznesení. Sťažnostná argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Účelom konania pred ústavným súdom je totiž ochrana ústavnosti, a nie poskytnutie ďalšieho opravného prostriedku umožňujúceho prehodnocovať správnosť záverov všeobecných súdov.

18. Ústavný súd preto na tomto mieste nevidí dôvod na doslovné reprodukovanie záverov krajského súdu a sťažovateľa odkazuje na písomné odôvodnenie, ktorého súčasťou je aj odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu z 11. marca 2020. Konajúce súdy presvedčivo zaujali stanovisko k hlavnej námietke sťažovateľa o zmene hmotného práva s objasnením časových súvislostí, ktoré vylučujú použitie právnej úpravy účinnej od 1. augusta 2019 vo veci sťažovateľa. Dôvody, ktoré krajský súd uviedol na podporu svojho nosného záveru, boli plne v súlade so zmyslom aplikovanej právnej úpravy Trestného poriadku o obnove konania. Konajúce súdy sa zaoberali všetkými ďalšími podstatnými námietkami sťažovateľa, preto úvahy o formalizme v ich rozhodnutiach nie sú namieste. Na všetky námietky, ktoré sťažovateľ uviedol v ústavnej sťažnosti, dostal zo strany všeobecných súdov rozumne vyargumentované odpovede v súlade s právnym rámcem, v ktorom o nich mohlo byť pred súdmi rozhodované.

19. Nad rámec predchádzajúcich úvah ústavný súd odkazuje na nález z 26. júla 2019 v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 142/2018 (osobitne bod 17), v zmysle ktorého „za skutočnosť súdu skôr

neznámu nemožno považovať prípadné zmeny hmotného práva... v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, keďže táto v čase vyhlásenia pôvodného rozhodnutia objektívne neexistovala“, a teda nemohla byť zohľadňovaná, prípadne aplikovaná pri procese rozhodovania. V danej súvislosti si ústavný súd dovoľuje poukázať tiež na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 44/2013, z ktorého vyplýva, že podmienky obnovy konania sa netýkajú zmeny právneho stavu, t. j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu, pričom splnením podmienky na obnovu konania „*ex lege*“ je tá právna skutočnosť, ak ústavný súd vyslovil nesúlad zákona s ústavou.

20. Sťažovateľ svojou sťažnostnou argumentáciou nespochybnil žiadny zo záverov, na ktorých krajský súd založil napadnuté uznesenie. Nezistiac medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a napadnutým uznesením žiadnu príčinnú súvislosť, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Ústavný súd poznamenáva, že na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa čl. 6 ods. 1, resp. ods. 3 dohovoru nevzťahuje. Svedčí o tom stabilizovaná judikatúra ústavného súdu (napr. II. ÚS 255/2011, III. ÚS 223/2017, IV. ÚS 108/2014, I. ÚS 227/2013 a tam uvedená judikatúra), ako aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99), a preto je ústavná sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti zjavne neopodstatnená, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

21. Ten istý záver platí aj vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 17 ods. 2 ústavy. Predmetom napadnutého uznesenia krajského súdu bolo rozhodovanie o sťažnosti podanej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorým bol návrh sťažovateľa na obnovu konania zamietnutý. V žiadnom prípade teda nešlo o posudzovanie a rozhodnutie o stíhaní alebo pozbavení slobody, resp. o tom, či tak bolo urobené z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon, v zmysle predpokladanom čl. 17 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ v tomto konaní (o povolení obnovy konania) vystupuje ako právoplatne odsúdený (t. j. o jeho vine a treste už bolo právoplatne rozhodnuté), nie je teda obvineným (obžalovaným), ktorému by v tomto konaní prináležali práva uvedené v § 34 Trestného poriadku. Ústavný súd preto aj v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru, ústavný súd konštatuje, že toto ustanovenie je aplikovateľné na situáciu, keď je spochybňovaná zákonnosť uväznenia po odsúdení príslušným súdom. Z argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ nespochybňuje zákonnosť svojho uväznenia po odsúdení príslušným súdom, ale namieta napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol jeho sťažnosť proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol sťažovateľov návrh na povolenie obnovy konania, a teda čl. 5 ods. 1 písm. a) dohovoru nie je na prípad sťažovateľa aplikovateľný.

23. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v kontexte argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti, ústavný súd upriamuje pozornosť na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej je toto ustanovenie aplikovateľné na situáciu následnej súdnej kontroly zákonnosti obmedzenia osobnej slobody (t. j. napr. na rozhodovanie o žiadosti väzobne stíhanej osoby o prepustenie na slobodu a rozhodovanie o jej

ponechaní vo väzbe a pod.). Na prípad sťažovateľa, ktorý ústavnou sťažnosťou napáda rozhodnutie krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol sťažovateľov návrh na povolenie obnovy konania, teda čl. 5 ods. 4 dohovoru aplikovateľný nie je.

24. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 1 výroku tohto uznesenia).

III.3. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

25. Zistenie o nedostatku právomoci a o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nutne vedie ústavný súd k záveru, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, I. ÚS 210/2019). Pretože nebol splnený jeden z troch predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu napriek nezdokladovaným osobným, majetkovým a zárobkovým pomerom ústavný súd nevyhovел (bod 2 výroku rozhodnutia). Výzva na preukázanie majetkových pomerov by bola po zistení zrejme bezúspešného uplatňovania si nároku na ochranu ústavnosti neúčelná.

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2021

Libor DUEA
predseda senátu